

[Aksel Larsen.]

svarlig Behandling, at man kan være rolig for, der ikke findes nationalt uværdige Personer paa det. Det er muligt, det er Tilfældet, men jeg maa erindre om sidst vi havde et Indfødsretsforslag til Behandling her i Tinget; da maatte Folketinget redressere Landstingets Vedtagelse og sætte en blaa Streg under en af dem, Landstinget havde indstillet til at faa Indfødsret. Det er den Slags Ting, der kan gøre en en Smule utryg. Det er muligt, at den Tilstand, der er skabt ved det seneste Landstingsvalg, har formindsket Faren for, at noget saadant kan ske, men alligevel har man Lov at være lidt utryg. Nu ved vi godt alle sammen, hvor vanskelige Arbejdsformerne kan være paa Rigsdagen under de givne Forhold, under den givne Regering, men det vil være heldigt, om Folketinget alligevel fremtidig faar lidt mere Tid til at kigge paa Indfødsretslovsforslaget, hvis der er Trang til det.

I øvrigt takker jeg for de fremsatte Udtalelser, ikke mindst for de af det ærede Medlem Hr. Hauch fremsatte Udtalelser; saa maa vi se paa det næste Gang der foreligger Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse.

Hvad Diskussionen mellem det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen og den højtærede Indenrigsminister angaar, vil jeg sige, at jeg har opfattet den hidtidige Praksis saadan, at Indenrigsministeren i Landstinget — hvor jeg i øvrigt finder det principielt rimeligt, saa længe vi har dette Landsting, at Lovforslaget forelægges først — forelægger et Lovforslag, hvorpaa man optager alle dem, man i Indenrigsministeriet anser for utvivlsomt kvalificerede, og at man i øvrigt for Landstingsudvalget forelægger alle Tvivlstilfælde, men det indebærer naturligvis en Risiko for, at Administrationen kan have skønnet forkert. Jeg tror, at denne Risiko kunde, om end ikke fuldkommen bortelimineres, saa gøres meget, meget ringe, hvis man vilde komme ind paa den Praksis, som ganske vist, hvis jeg ikke husker meget fejl, blev forbudt ved Lov nogle Aar før Krigen: at Myndighederne skal meddele Ansøgerne Grunden til, at man har afslaaet deres Ansøgning. Det vilde nemlig give de paagældende større Mulighed for at henvende sig med deres Andragende til en eller anden Rigsdagsmand og ad denne Vej søge Sagen fremmet, medens de, som Praksis formentlig er nu — jeg erkender, at jeg har ikke konkret sat mig ind i, hvorledes Praksis er nu efter Krigen, jeg ved kun, hvordan den var før Krigen —, svæver i Uvished om, hvad der overhovedet er sket, og hvad Grunden er til, at deres Sag ikke er naaet frem og kommet

paa Loven. Naturligvis har man en teoretisk Mulighed for at henvende sig til en Rigsdagsmand og bede vedkommende gaa over i Indenrigsministeriet og kigge paa, hvorledes det ligger med Sagen, men det er ikke givet, at denne Mulighed eksisterer i alle Tilfælde. Den vilde i flere Tilfælde komme til at eksistere i Praksis, hvis de paagældende fra Indenrigsministeriet fik Meddelelse om, at man ikke saa sig i Stand til at fremme deres Ansøgning af de og de Grunde. Det er ikke noget, vi skal afgøre her, og jeg fremsætter kun disse Bemærkninger til Overvejelse senere, naar vi har bedre Tid og gunstigere Lejlighed.

Hans Thyge Jacobsen: Jeg tror nok, at vi ved denne Diskussion, som jeg ikke skal forlænge unødigt, har faaet gjort opmærksom paa, at den Praksis, som nu altsaa eksisterer, trænger til Revisison. Jeg har ikke det fjerneste imod, at Lovforslaget om Indfødsrets Meddelelse bliver forelagt først i Landstinget og behandlet grundigt der, hvorefter vi her i Folketinget faar det i denne grundigt behandlede Tilstand; men paa et ganske bestemt Omraade er der noget, som simpelt hen er i Strid med Grundloven, nemlig dette, at Ansøgerne ikke kan faa deres Ansøgninger frem til Behandling her paa Rigsdagen, uden at Indenrigsministeriet og den højtærede Indenrigsminister vil det. Det fremgaar tydeligt og klart af Bemærkningerne, at man som sædvanlig har fulgt den Retningslinie, at Ansøgningen af Indenrigsministeriet er befundet egnet til Fremme.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen siger, at saa kan de paagældende henvende sig til en Rigsdagsmand. Ja, men vi ved jo alle sammen, at Andragendet ikke kan nyde Fremme her paa Rigsdagen, uden at de politimæssige og andre Undersøgelser, der skal foretages, er foretaget.

Jeg gør mig slet ikke til Talsmand for en mildere Kurs her, tværtimod. Jeg husker, at jeg i 1932 gjorde mig til Talsmand for en strengere Kurs. Det daværende ærede Medlem Hr. Pürschel tog det op og talte i Tilslutning dertil, og for første Gang i Indfødsretslovgivningens Historie i Nutiden blev der nedsat et Folketingsudvalg i denne Sag, og Antallet af Ansøgere blev nedskaaet, jeg tror fra omkring 1 400 til omkring 800. Man maa altsaa ikke misforstaa mig. Jeg er slet ikke Tilhænger af en mildere Behandling, jeg er tværtimod indstillet paa en ret streng Behandling af Ansøgningerne, men jeg vil bare gerne have slaaet fast, at der staar i Grundlovens § 50, at det er Ansøgenes Ret at faa deres Sag afgjort af Rigs-